

EUROOPA KOHTU OTSUS

12. juuli 1973*

Kohtuasjas 8/73,

mille esemeks on EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Bundesfinanzhofi (Saksamaa) esitatud taotlus teha selle kohtu menetluses olevas kohtuvaidluses, mille poolteks on

Hauptzollamt Bremerhaven, keda toetab föderaalne rahandusministeerium, menetlusse astuja,

ja

Massey-Ferguson GmbH, Kassel,

eelotsus nõukogu määruse nr 803/68/EMÜ kauba tolliväärtuse määramise kohta kehtivuse kohta ning lisaks selle määruse artikli 11 lõike 2 punkti b tõlgendamise kohta.

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president R. Lecourt, kodade esimehed R. Monaco ja P. Pescatore, kohtunikud A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh, M. Sørensen (ettekandja) ja A. J. Mackenzie Stuart,

kohtujurist: A. Trabucchi,

kohtusekretär: A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

Põhjendused

1. Oma 23. jaanuari 1973. aasta määrusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 19. veebruaril 1973, esitas Bundesfinanzhof Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel kaks eelotsuse küsimust, mis on seotud nõukogu 27. juuni 1968. aasta määruse

* Kohtumenetluse keel: saksa.

nr 803/68/EMÜ kauba tolliväärtuse määramise kohta (EÜT L 148, lk 6) kehtivuse ja tõlgendamisega.

Esimene küsimus

2. Esimeses küsimuses on küsitud, kas määruse kehtimiseks vajalik õiguslik alus tuleneb asutamislepingu artiklist 235, millel see määrus põhineb, või asutamislepingu mõnest teisest artiklist.

3. Määruse esimeses viites on mainitud, et see on vastu võetud „Euroopa Majandusühenduse asutamislepingu, eriti selle artikli 235“ alusel.

Seega tuleb kõigepealt välja selgitada, kas see artikkel annab määrusele piisava õigusliku aluse.

Artikliga 235 lubatakse nõukogul võtta vastu kohased meetmed, kui ühisturu toimimise käigus peaks ühenduse mingi eesmärgi saavutamiseks osutama vajalikuks ühenduse meede, mille jaoks asutamisleping ei ole sätestanud vajalikke volitusi.

Liikmesriikide vahelise tolliliidu kehtestamine on asutamislepingu artikli 3 punktide a ja b kohaselt ühenduse üks eesmärke.

Tolliliidu toimimiseks tuleb kolmandatest riikidest imporditavate kaupade tolliväärtus kindlasti ühetaoliselt kindlaks määrata, nii et ühise tollitariifistikuga pakutav kaitsetasand oleks kogu ühenduse ulatuses sama.

Selline ühetaoline kindlaksmääramine ei tulene täiel määral asjaolust, et kõik liikmesriigid on liitunud 15. detsembril 1950. aastal Brüsselis allkirjastatud kaupade tolliväärtuse konventsiooniga, kuivõrd selle sätted jätavad konventsiooniga liitunud liikmesriikidele mõne üksikpunkti puhul teatava kohandamisvõimaluse.

Kuivõrd direktiivide abil seadusandluste lähendamine asutamislepingu artikli 100 alusel ei paku piisavalt tõhusat lahendust, tuleb vaadelda, kas tolliliidu kehtestamisega ja ühise kaubanduspoliitikaga seotud sätted saavad olla nõukogu toimimise asjakohaseks aluseks.

4. Kuigi on õige, et tolliliidu tõhus toimimine on põhjenduseks asutamislepingu artiklite 9, 27, 28, 111 ja 113 laiale tõlgendamisele ning nende sätetega institutsioonidele antavatele volitustele, mis võimaldavad neil väliskaubandust sidusalt korraldada nii iseseisvate kui ka kokkuleppeliste meetmete abil, võis nõukogu õiguspäraselt hinnata vaid asjaolu, et artikli 235 alusel võetud meede oli õiguskindluse huvides põhjendatud, seda enam, et kõnealune määrus võeti vastu üleminekuperioodi kestel.

Samas ei saa artikli 235 erinõudmiste tõttu seda toimimisviisi analüüsida, kuna kõnealuses olukorras ei ole täidetud asutamislepingust tulenevad nõuded nõukogu otsuse tegemiseks või volituste jagamiseks institutsioonide vahel.

5. Asjaolu, et määruse nr 803/68 vastuvõtmisel on nõuetekohaselt järgitud artiklis 235 sätestatud menetlust, ei ole vaidlustatud.

6. Seetõttu tuleb esimesele küsimusele vastata, et selle määruse õiguslik alus tuleneb asutamislepingu artiklist 235 ning esitatud küsimuse uurimisel ei tuvastatud ühtegi asjaolu, mis võiks mõjutada selle määruse kehtivust.

Teine küsimus

7. Teine küsimus on seotud määruse nr 803/68 artikli 11 lõike 2 punktis b esitatud valiku teise võimaluse tõlgendamisega ning selles on küsitud, kas „kindlaksmääratud summast erinev hind peab sularahas arveldamise korral olema müüja ja ostja või teiste samas olukorras olevate ostjate vahel kokku lepitud“ või piisab sellest, kui järelmaksu korral kohaldatav hind hõlmab krediidikulusid.

8. Vaidlusalusest sättest ilmneb, et tolliväärtuse kindlaksmääramisel arvesse võetavaks hinnaks diferentseeritud maksmise korral on järelmaksuhind, kui ei ole ette nähtud hinnasoodustust seoses sularahas arveldamisega või kui tolliasutustele ei põhjendata erinevat hinda sularahas maksmise korral.

9. Selle viimase sätte tõlgendamiseks tuleb arvesse võtta kõnealuse sätte eesmärki, milleks on määrata kindlaks teatava kauba väärtus ning väljendada see teatava kindlaksmääratud summa abil, mis on sellele kaubale kohaldatava tollimaksu arvestamise aluseks.

Seetõttu peab sellest erinev hind, mida on vajadusel võimalik põhjendada, olema arvuliselt väljendatav.

Käesoleval juhul ei ole see võimalik juba seetõttu, et järelmaksuhind hõlmab krediidikulusid ning seetõttu puudub ostjal või teistel samas olukorras olevatel ostjatel võimalus maksta enne kokkulepitud tähtaega järelmaksuhinnast madalam kindlaksmääratud hind.

10. Siseriikliku kohtu pädevuses on hinnata igal üksikjuhul, kas selles tähenduses on teise hinna olemasolu tõendatud või mitte.

11. Seega tuleb teisele küsimusele vastata, et järelmaksuhinnast erineva hinna olemasolu põhjendamiseks ei piisa sellest, kui näidatakse, et järelmaksuhind hõlmab krediidikulusid, vaid et tuleb põhjendada teise kindlaksmääratud hinna olemasolu, mida ostjal või teistel samas olukorras olevatel ostjatel on võimalik maksta enne kokkulepitud tähtaega.

Kohtukulud

12. Euroopa Kohtule oma märkused esitanud nõukogu ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kulusid ei hüvitata.

Kuivõrd põhikohtuasja poolte jaoks on käesoleva menetluse näol tegemist Bundesfinanzhofis menetletava kohtuasja ühe staadiumiga, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

võttes arvesse menetlusdokumente,

kuulanud ära ettekandja-kohtuniku ettekande,

kuulanud ära äriühingu Massey-Ferguson, nõukogu ja Euroopa Ühenduste Komisjoni suulised märkused,

kuulanud ära kohtujuristi ettepaneku,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikleid 3, 9, 27, 28, 100, 111, 113, 177 ja 235,

võttes arvesse nõukogu 27. juuni 1968. aasta määrust (EMÜ) nr 803/68 kaupade tolliväärtuse kohta, eriti selle artiklit 11,

võttes arvesse protokolli Euroopa Majandusühenduse Kohtu põhikirja kohta, eriti selle artiklit 20,

võttes arvesse Euroopa Ühenduste Kohtu kodukorda,

EUROOPA KOHUS

otsustab talle Bundesfinanzhofi poolt 23. jaanuari 1973. aasta otsuste alusel esitatud küsimustes:

1. Nõukogu 27. juuni 1968. aasta määruse nr 803/68/EMÜ kauba tolliväärtuse määramise kohta õiguslik alus tuleneb asutamislepingu artiklist 235 ning esitatud küsimuse uurimisel ei tuvastatud ühtegi asjaolu, mis võiks mõjutada selle määruse kehtivust.

2. Kõnealuse määruse artikli 11 lõike 2 punktis b esitatud valiku teist võimalust tuleb tõlgendada sellises tähenduses, et järeelmaksuhinnast erineva hinna olemasolu põhjendamiseks ei piisa sellest, kui näidatakse, et järeelmaksuhind hõlmab krediidikulusid, vaid et tuleb põhjendada teise kindlaksmääratud hinna olemasolu, mida ostjal või teistel samas olukorras olevatel ostjatel on võimalik maksta enne kokkulepitud tähtaega.

Lecourt Monaco Pescatore Donner Mertens de Wilmars

Kutscher Ó Dálaigh Sørensen Mackenzie Stuart

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. juulil 1973. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

A. Van Houtte

R. Lecourt